

Képes barátság,

Rossz a szemem, sötét.
 Ben írom e sorokat, eren
 fölül a ködös idő is bánt.
 Ja az idegeimet: nem én.
 Dom tehát, úgy fejezhetsen
 e kígyóbolalaimat, a
 hozzáan szeretném.

Leveléni, az utolsó
 sorok kivételével, mi-
 vemből megörültem. An-
 nál inkább faj, a mit
 rova kedvűöl is. Sokkor
 anfolnat. Főmentelen

becsüli, mint én, a ki
mindig voltam és mindig
leszek.

10ⁿ Lászlóé

Bp. 1898. jan. 15.

Köszönettel

